

- „A láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.” (4,18). Ezekre „nézünk”, méghozzá reménységgel: egyszer ezeket is látni fogjuk, benne fogunk élni az „örökkévalókban”.
- A sátor és a ház: az ideig való és az örökkévaló képe – de tökéletlen kép, ha földi házra gondolunk. Sátor a pusztai vándorlás alatt és még tovább, majd ház (templom). Örökkévalónak gondolták, mert „ott lakik az Úr”. De Isten már akkor megmondta, hogy nem lesz örökkévaló: ha elhagyják Őt, elveti a templomot.
- Mi is (az ember) elhagytuk az Urat, és ezért nem tart örökké a földi életünk. Itt a halálról van szó, arról, hogy a hívő annak ellenére is reménykedhet (bizonyos lehet abban, amit Isten mond és tesz). „Annak ellenére”, mert a halál ellenség, de eltöröltetik (1Kor 15,26). Ennek az alapja az, hogy Jézus Krisztus feltámadt.
- Csak az örökkévaló Isten tud örökkévalót készíteni, adni. A hitetlen ember is megpróbálja „örök időkre” (minél hosszabb távra) biztosítani a dolgait – és az életét is, ebből született a lélekvándorlás vallása, vagy a „tovább élsz gyermekeidben, alkotásaidban” vélemény (de ez nem vigasztalja magát a haldokló embert).
- Nekünk örök életünk van itt és most, és a „mennyei házban” fog folytatódni. „Vágyódom elköltözni és Krisztussal lenni” (Fil 1,23) – mi is vágyódom-e? A hívő is beleeshet abba, hogy nem tud elengedni dolgokat, vagy fél minden változástól, még annak az elvesztésétől is, amit most is rossznak tart – mert nem tudja, hogy lesz tovább. Arra kell gondolnunk: a „mennyei ház”, az örök haza, ahol Isten van, nem kell, hogy ismeretlen legyen. Mert ismerjük Krisztust, és aki látta Őt, látta az Atyát.
- Az út nehéz: elvesztünk dolgokat, amikben bízunk (pl. egészséget, tiszteletet), és tudjuk, hogy a végén az életet (a bioszt) is elveszítjük. Mégsem kell félnünk (mert Krisztus megszabadította „azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak”), hanem megtanulhatunk annál inkább Istenre hagyatkozni, „a láthatatlanokra nézni”. – A halál valóban ellenség, és ez az, amit nem akarunk: „megterhelve sóhajtozunk, mert nem akarunk levetközni”.
- „Felöltözni, hogy a halandót elnyelje az élet”: akik akkor élnek, amikor Krisztus visszajön. Mi, akár megérjük, akár nem, ugyanazt az életet fogjuk elnyerni – mert örök életünk van már most. „Isten készített el erre”: Ő adta az örök életet személyesen nekünk, és a Szentlelket, aki erről bizonyosságot tesz.
- „Hitben járunk, nem látásban” – de látni fogunk. Most távol vagyunk az Úrtól, akkor ott leszünk nála. Ha „szeretnénk elköltözni”, el kell tudni engedni mindent, ami ide köt. „Miattatok nagyobb szükség van arra, hogy itt maradjak” – ha tényleg szolgálom az Urat, és csak amíg Ő azt nem mondja: „szolgám, elég”. Akkor a szolgálataimat is el kell engednem, nem kell aggódnom, hogy „mi lesz velük nélkülem”. „Én már meghalok, de Isten veletek lesz.” (1Móz 48,21).
- Aki várja az elköltözést, mert akkor lesz az Úrnál, annak az életében ez meglátszik. Pl. Lk 12,42–46. Aki várja az Urat, igyekszik, hogy neki kedves legyen: engedelmeskedik, tud elengedni, megbocsátani (mert neki is megbocsátott Isten), túrni (mert őérte is túrt Krisztus). Ha ezek nehezek, kér és kap erőt hozzá. „Éheztem és ennem adtatok...”: észreveszi, amikor erre van szükség, és megteszi nem kötelességből, hanem Isten iránti hálából.

- Mert eszerint fogunk jutalmat kapni: amit cselekedtünk. Krisztus ítélőszéke előtt, aki azt is tudja, mit miért cselekedtem: tényleg hálából, szeretetből, vagy képmutatásból, kötelességből vagy azért, hogy felnézzenek rám. „Vagy jót, vagy gonoszt”: itt lesz világos, hogy mi az, ami valóban kedves volt Istennek: „Uram, mikor láttunk téged...” – de ez nem jelenti azt, hogy ha nem látom a „jó cselekedeteimet”, akkor ne lehetne üdvbizonyosságom – mert hiszek Krisztusban, és Isten a Lélek zálogát adta nekem.

2Kor 1,20 „Mert valahány ígérete van Istennek, azokra őbenne van az igen, és ezért általa van az ámen is, az Isten dicsőségére általunk.”